

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.108 van 29 april 1997
in de zaak A. 70.358/VII-14.572.**

In zake : Marc DE MOOR,
die woonplaats kiest bij
Advocaten W. GONTHIER en D. DHAENENS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 12/13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Sociale Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 14 augustus 1996 door Advocaat W. GONTHIER namens Marc DE MOOR werd ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het koninklijk besluit van 10 mei 1996 tot wijziging van het koninklijk besluit van 10 januari 1991 tot vaststelling van de nomenclatuur van de revalidatieverstrekkings bedoeld in artikel 19, lid 3, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, tot vaststelling van de honoraria en prijzen van die verstrekkings en tot vaststelling van het bedrag van de verzekeringstegemoetkoming in die honoraria en prijzen;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 februari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 maart 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat W. GONTHIER, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat B. VAN HYFTE die, loco Advocaat J. VANDEN EYNDE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker er in zijn feitenrelaas van uitgaat dat ingevolge de bepalingen van het bestreden besluit hij zal worden uitgesloten van de door de verzekeringsinstellingen op grond van de op 14 juli 1994 gecoördineerde wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen te verrich-

ten terugbetalingen ten voordele van zijn patiënten, wat prestaties betreft behorend tot de "cardiale revalidatie"; dat hij omtrent het nadeel in het verzoekschrift doet gelden wat volgt :

"Bij de tenuitvoerlegging van het aangevochten KB zal verzoeker ontegensprekelijk een zowel moeilijk te herstellen als ernstig nadeel ondergaan.

Verzoeker heeft uiteraard de erkenning in de revalidatie nagestreefd, en bekomen, precies met het oog op zijn beroep uit te oefenen binnen het kader van gezegde cardiale revalidatie.

Hij beoefent tot op heden gezegde cardiale revalidatie op permanente en continue wijze binnen het kader van het erkende revalidatiecentrum in het ziekenhuis te KORTRIJK.

Bij de tenuitvoerlegging van het aangevochten KB zal huidige verzoeker niet langer in de mogelijkheid zijn aan zijn patiënten in gezegd revalidatiecentrum nog langer prestaties van cardiale revalidatie kunnen verstrekken en dit ondanks het feit dat hij specifiek tot deze prestaties mag gemachtigd in uitvoering van het hoger aangehaalde, en in bijlage aan huidig verzoek gehechte erkenningsbesluit.

Evenmin zal verzoeker nog op geldige wijze een revalidatieprogramma kunnen voorleggen aan de adviserende geneesheren, welke krachtens de bepalingen van het gewraakte KB dergelijk programma inderdaad zullen dienen te weigeren.

Tenslotte zal verzoeker naar de toekomst toe geen opleiding in deze revalidatie kunnen geven.

Hierbij kan overigens de mogelijkheid a priori niet worden uitgesloten dat verzoeker van de werking van gezegd revalidatiecentrum zal worden uitgesloten, gezien hij niet langer in de juridische mogelijkheid zal zijn cardiale revalidatie toe te passen.

Verzoeker zal dienvolgens in de absolute onmogelijkheid zijn, ondanks de hem toegekende erkenning, zijn patiënten in dit specialisme verder te verzorgen.

Een eventuele latere vernietiging van het KB zal de verzoeker uiteraard niet in de status quo ante kunnen herstellen waar hij ten gevolge van het tijdsverloop eigen aan dergelijke vernietigingsprocedure, zijn contact met de desbetreffende patiënten zal hebben verloren";

Overwegende dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift aandient als "geneesheer-specialist in de reumatologie en in de revalidatie" en stelt dat hij "als specialist in de reumatologie" de erkenning bekwam als

"specialist in de functionele en professionele revalidatie van gehandicapten" bij erkenningsbesluit van 25 oktober 1983 voor "locomotorische en neurologische revalidatie", en bij erkenningsbesluit van 7 juli 1988 voor "cardio-respiratoire handicaps"; dat hij in de beschrijving van het nadeel aanvoert dat hij tot op datum van zijn verzoekschrift "gezegde cardiale revalidatie" beoefent "op permanente en continue wijze binnen het kader van het erkende revalidatiecentrum in het ziekenhuis te Kortrijk"; dat verzoeker echter niet duidelijk maakt of de "cardiale" revalidatie, voorwerp van het bestreden besluit, zijn volledige medische praktijk vult dan wel slechts een gedeelte daarvan, en in dat laatste geval hoe groot het aandeel van die specifieke revalidatie daarin vertegenwoordigt; dat bij gebreke daarvan de Raad van State niet bij machte is de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van het aangevoerd nadeel te beoordelen, laat staan dat die kwalificaties van het nadeel zijn aangetoond; dat deze vaststelling geldt zowel wat het beweerde patiëntenverlies betreft als de onmogelijkheid om nog langer prestaties van cardiale revalidatie te verstrekken, daarin revalidatieprogramma's voor te leggen en opleidingen te geven; dat voorts de mogelijke weerslag van het bestreden besluit op verzoekers medewerking aan het voornoemde revalidatiecentrum een te hypothetisch nadeel is om daarop een schorsing te steunen, aangezien niet alleen geen verduidelijking over het aandeel van cardiale revalidatie in verzoekers praktijk wordt gegeven doch evenmin over dat aandeel in de activiteiten van het revalidatiecentrum, waaromtrent verzoeker geen nadere toelichtingen geeft; dat het rechtens vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet is aangetoond;

Overwegende dat aldus niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig april 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M.-R. BRACKE.